

BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

DESEMBRE DE 1921

ANY II — NUM. 19

Direcció i Administració: Santa Agna, 26, 28 i 30, 1.er-BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya, i protegint als associats i llurs famílies per medi d'Institucions de Previsió i Cooperació.

COL·LABORACIÓ

Insistent

La primera condició per a l'èxit de l'acció sindical mèdica, és que el metge se senti metge, que la professió que exerceix sigui son orgull i la confongui amb sa mateixa personalitat. Així la voldrà fer ella digne i noble, honrant-la com honra a la seva persona.

La concepció subjectivista de la vida inaugurada en aquella renovació de valors que s'anomena el Renaixement, culminada i triomfant per la Revolució Francesa en la política, infiltrant-se en la vida social tota amb l'era d'industrialisme que la seguí, avui està subjecta a una crítica severa i d'ella no en surt pas gaire ben parada. A ella se li atribueix el fracàs de la civilització actual que no ha donat a l'home ni la llibertat que li prometia, ni el benestar que n'era d'esperar; i a ella avui se la fa responsable de la greu crisi que la Humanitat ha passat amb la última guerra i que ha sigut el fracàs de tota la ideologia que l'èxit de la Revolució crea tot seguit.

La Revolució Francesa proclamà els drets de l'home, però s'oblidà de proclamar sos deures. Se n'oblidà perquè la classe mitja, protagonista de la Revolució,—el baix poble no féu altre cosa que un deslluït paper de comparsa,—no havia tingut fins llavors més que deures, els drets eren tan migrats, que pot dir-se que no existien i cregué que proclamant-los n'hi havia prou i que el món se salvava com a conseqüència.

Vejà massa l'individu isolat i oblidà la societat. Si l'home com a individu tenia un dret i una justícia a reclamar, com a ésser social tenia una funció que complir. I succeí el que tenia que succeir forçosament, que l'individu vejà que els seus drets eren pura abstracció, perquè aquella funció que la societat reclamava per a subsistir es tingué com càrrega pesada que coaccionava nostra llibertat espiritual i d'acció. Procurà amb tot l'ardor eludir sos deures socials i com a conseqüència, el treball fou una vergonya i un dolor.

Però avui els homes marxen per nous camins, volen treure al treball tota la part dolorosa, volen lliurar-lo del concepte de penalliat i de maledicció amb què

fou entès fins ara, que deixi de ser tràgica condemna, que no sigui fadiga crònica, causa d'emmalaltiment, de vellesa prematura, de mort propera. Volen treure-li la part vergonyosa del treball, que no sigui estigma d'incapacitat, baixa astúcia amb la qual ens lliurem de la misèria; sinó al revés, que sigui l'única noblesa. l'única dignitat de què podem enorgullir-nos en el concurs humà.

Això sols ho assolirem fent de nostre treball la nostra personalitat social i reclamant per a ell totes les prerrogatives a què, com a persona humana, ens creiem amb dret. Avui tots els privilegis han de ser per al treball, però el treball considerat ja com una alta funció social, l'única funció que fa marxar aquesta societat amb tots sos rodalges, que és única garantia de civilització i de progrés.

Per això, nosaltres devem reclamar per a la nostra condició social de metges, totes les dignitats a què tenim dret i això ho farem quan ens sentirem metges amb tot el nostre jo, que no sigui la nostra carrera solament un mitjà de guanyar-nos la vida, perquè llavors la dignificació d'ella serà més o menys grossa, segons les necessitats de l'individu, segons els seus escrúpols: fent-la cosa apart de la honorabilitat personal, no se sent cap deure en honorar-la.

Sols podrem aconseguir la nostra dignificació quan la mostrem com una generosa funció social,—i poc tindrem de lluitar per a evidenciar-la.—Però no amb belles paraules, no amb sentimentalitat ploranera, que sols troba eco en el cor del malalt i de llur família, i és desconeguda i negada a cops en el sà, sinó amb fets, amb actes de justícia que ens dongui a nosaltres tota la grandiositat de la nostra obra, que mostri als altres llur eficàcia.

Tenim d'humanitzar la nostra actuació col·lectiva. Si no donem entrada a ella a la humanitat, tenim el perill de caure en el xorc professionalisme que fou la mort de l'antic gremi. Nostre obrar té de ser un benefici per a tots els homes; aquest sacerdocí amb què se'ns vol revestir i nosaltres ens creiem unguits, és migrat en l'acció individual, però si col·lectivament obrem, s'eixampla sa protecció a la societat tota.